

„HA NEM VAGY ITTHON ÜRES A LAKÁS”

Csak ismételni tudom önmagam,
habár elég belőlem ez az egy is,
terjedni sem tudok, mint pl. a pestis
(a fenti „pl.” pl. kimondhatatlan,

mert a szótagszám terebélyesednék,
messze túl-túl a megengedhetőn),
de már hagytam is abba, amidőn
megérkeztlél, mert nincsen szonethetnék-

em nekem, csak az időm
töltöm, mint karalábét vagy tököt,
amíg te másutt töltöd,

drága Nőm,
e hév nyarat, és én mint kilökött
kutya, csak lihegek és *nyelvet* öltök.

Baka István

SZTYEPAN PEHOTNIJ VERSESFÜZETÉBŐL

A tengerhez

К морю

Tenger, te szüntelen idegroham
Önmagad kényszerzubbonyában,
Örökké habzó száj – megláttalak,
S mindjárt pofádba köpni vágytam.

Te, rángógörcsök végtelenje, tenger,
Hazámat körbe-körbe rázod –
Te őrzited meg sós gyűlöleteddel,
Hogy eleméssze a világot?

Nyál tengere, amit összefröcsögtek
Kongresszusok küldöttei,
Sirályok őrködnek fölötted:
Iljics dús szemöldökei.

Partodon állva nézem én:
Hullám vonul hullám után dörögve,
Mint november hetedikén
Menetelők a dísztribünt köszöntve.

Ó, szovjet népek tengere, belőled
Vízcseppként párolognék el, de menten
Határőr jön kutyával, s visszazökkent
Álmomból, elkérve a dokumentem.

A szigetekre szánon

На острова, на санях

A szigetekre szánon – jössz, ha hívlak?
Tudod, nem ülhetsz cifra szápra, s én sem,
Hát zötykölödsz a trolibuszülésen,
Ahol körülleg romlottan a scsí-szag.

De vodka vár és halkonzerv, ha végül
Megérkezel hozzám a kis lakásba,
Kezdhethnél máris söprésbe, mosásba,
De jobb, ha most a testünk összebékül,

Kirángva minden vágját és dühét.
Hisz annyi csüng a létünk szennyesétől
Nehéz felhő a leningrádi égről,

Nincs gőz, amely kitisztázhatja még...
Múzsám, ne sírj, ne is ne vess, ha kérdem:
A szigetekre szánon – jössz-e vélem?